

Het was wel een hoop gedoe allemaal, vond ze. De man had de beschikking over een mooi appartement in Akureyri en had gevraagd of ze daarheen kon komen. Hij zou de vlucht betalen, natuurlijk, en het volle bedrag voor haar diensten. Zelf was hij van plan met de auto naar Akureyri te rijden: hij moest naar een conferentie, maandagochtend. Hij verlangde ernaar meer tijd met haar door te brengen dan af en toe die paar uurtjes in een hotel hier of daar, had hij gezegd. Na hun liefdesspel waren ze samen blijven liggen; hij zei dat ze hem boeide en gaf toe dat hij veel aan haar dacht. Hij beschouwde haar in de eerste plaats als een vriendin en hoopte dat dit wederzijds zou zijn. En toen had hij gevraagd of ze zin had om met het vliegtuig naar het noorden te komen. Of ze dat voor hem zou willen doen.

‘Ik weet het niet,’ zei ze.

‘Ik betaal je dubbel,’ zei hij. ‘Voor één nacht in Akureyri.’

‘Ik weet het niet,’ zei ze voor de tweede keer.

‘Toe nou, Rakel. Je zult het echt fijn bij me hebben,’ zei hij.

Toen ze niet lang daarna naar Akureyri was gevlogen, had hij haar na de vlucht niet afgehaald zoals hij had beloofd, maar ze had het adres en nam een taxi. Hij lette er altijd goed op dat ze niet samen in het openbaar gezien zouden worden, maar daar leek hij nu wel heel ver in te zijn gegaan. Toen ze bij het huis aankwam was hij er niet en ze had geen zin hem te bellen. Dat hij niet wilde dat anderen van hun relatie op de hoogte waren kon ze billijken: zelf probeerde ze altijd te benadrukken dat het geen relatie was, maar business. In haar telefoon stond hij niet onder zijn echte naam. Net zomin als andere ‘vrienden’ van haar. Voor hem had ze de naam Halldóra gekozen en

die gebruikte ze in plaats van zijn echte naam.

Nu stond ze daar voor een keurig rijtjeshuis in de rondte te turen en wist niet wat ze moest doen als de afspraak in de soep liep. Maar ineens zag ze een grote jeep de straat in draaien. Het was ‘Halldóra’. Hij parkeerde voor het rijtjeshuis, stapte uit en verontschuldigde zich: zijn vergadering was uitgelopen. Ze merkte dat hij een bierkegel had. Hij komt uit een sportbar, dacht ze ineens – hij was fanatiek supporter van een of andere Engelse voetbalclub.

Het rijtjeshuis bleek gezellig; het had een grote, ruime slaapkamer en een huiskamer van waaruit men een kleine tuin in kon lopen. Het was middag; hij mixte een drankje voor haar en zei dat hij ’s avonds wilde barbecueën. Hij had prima rundvlees uit Reykjavík meege-
nomen; een vriend van hem had een waanzinnig goed vleesverwerkingsbedrijf.

‘We zouden toch uit eten gaan?’ vroeg ze, eigenlijk vooral om hem een beetje te plagen.

‘Het zit daar boordevol mensen uit de stad,’ zei hij. Hij reikte haar een margarita aan. ‘Misschien naar de pub, later? Hoewel...’

Hij was een jurist, die tijdens de geldcrisis nogal in beeld was geweest. Tweemaal had hij een gooi gedaan naar het ambt van rechter bij de Districtsrechtbank; uiteindelijk had hij deze functie ook verkregen. Ze wist dat hij getrouwd was en dat het huwelijk kinderloos was gebleven, maar verder vermeed ze het om vragen te stellen, hoewel hij zelf verbazingwekkend open was over zijn privésituatie. Hij was sympathiek. Betaalde goed – steeds in bankbiljetten. Lette erop dat de een nooit sporen achterliet die naar de ander konden leiden. In heel hun omgang met elkaar was hij uitermate voorzichtig. Pasgeleden, toen ze samen in Borgarnes waren geweest, had hij gevraagd of ze geen vriendin had met hetzelfde beroep als zij en of ze die wilde vragen een keer met haar mee te komen. Dat kon ze wel regelen, had ze gezegd.

Er was een leeftijdsverschil van zo’n vijftien jaar tussen hen, maar hij zag er goed uit en was zo geil als boter. Thuis was hij wat dit betreft de laatste tijd niet erg aan zijn trekken gekomen, gaf hij toe. Hij had

erbij geglimlacht. Het was alweer een tijdje geleden dat ze in zijn favoriete bar naar hem had zitten loeren. Toen had hij nog geen enkel vermoeden van wat er zou komen. Hij bleek geen vervelend gezelschap te zijn, hij reisde veel en kon veel interessants vertellen. Hij kende wel een miljoen mensen en vond het leuk om over ze te praten; vooral sappige verhalen over overspel en andere roddels over bekende figuren uit de samenleving. Hij vertrouwde haar volkomen. Vertrouwde op haar zwijgzaamheid.

Ze zette die gedachten van zich af toen ze zich even later hadden uitgetkleed, daar in de kamer van dat mooie rijtjeshuis in het noorden. Hij moest even in de badkamer zijn en toen deed ze wat ze met Berti had afgesproken: ze pakte haar mobieltje, schakelde de opnamefunctie in en zette het op een onopvallende plek.

Toen hij terugkwam en ze het liefdesspel speelden was ze er voortdurend op bedacht niet in de richting van haar telefoon te kijken, maar tijdens een moment waarop hij niet naar haar keek kon ze de verleiding niet weerstaan en draaide ze haar gezicht naar haar mobiel. Ze keek in de lens en glimlachte geheimzinnig, alsof ze dit geheim samen deelden, de camera en zij.

Konráð liet koud water over zijn handen lopen, wreef de slaap uit zijn ogen en dacht bij zichzelf dat hij betere dagen gekend had. Hij droogde zijn handen aan de handdoek, bekeek zichzelf in de spiegel en wist niet wat hij moest denken van die roestige, op het droge getrokken scheepsromp.

Hij schonk koffie in, vond oud brood en keek, alvorens het in de broodrooster te stoppen, of er geen schimmel op zat. Pakte boter en jam – meer stond er niet. Hij opende zijn laptop, scande de nieuwspagina's en zag dat de moord in Reykjavík-Oost nog steeds op alle nieuwssites bovenaan stond. Hij verdiepte zich in de berichten over die gewelddadige gebeurtenis, die onlangs iedereen een schok bezorgd had. Hij had zich moeten bedwingen Marta niet te bellen om ernaar te informeren. Sommige berichten beweerden dat de vrouw met de zijden ceintuur van haar peignoir was gewurgd; dit werd zelfs in verband gebracht met bepaalde seksuele spelletjes. Een districts-rechter in Reykjavík was onder verdenking van de moord aangehouden, in verzekerde bewaring gesteld en nog dezelfde dag door eigen hand aan zijn einde gekomen – voor de politie een grote schande, een vernietigende veroordeling. Andere bronnen beweerden dat de echtgenote van de rechter in de buurt van de plaats delict was geweest, maar dit kon niet worden bevestigd.

Konráð bleef lang met de politieberichten bezig, maar keek ten slotte ook het verdere nieuws door. De opzienbarende verhalen van de afgelopen weken kwamen van vrouwen: over hun geliefde echtgenoot of over de mannen in het algemeen. Mannen hadden jaren achtereen een smerig spelletje met hen gespeeld, waren gewelddadig

geweest, hadden hun vrienden toegestaan hun gang met hen te gaan of gedreigd video's van hun seksuele activiteiten openbaar te maken, opnames die ze beweerden in handen te hebben. De vrouwen hadden de moed gevonden om na een jarenlang gevoel van onbehagen en onderdrukking hun verhaal te doen. Vaak ging het dan over opvallende figuren uit de samenleving, zodat er voor deze verhalen veel belangstelling bestond. In de MeToo-revolutie hadden de vrouwen steun ervaren en de moed gevonden om te praten. Voor de betreffende mannen was plotselinge uitsluiting en onherstelbaar eerverlies het gevolg.

Bij het overige nieuws kwam het allemaal toch weer op hetzelfde onnozele gedoe neer. Een van de opvallendste berichten ging over een nobody die in Fossvogur een rijtjeshuis had gekocht. Terwijl Konráð zich zat af te vragen wat er van de serieuze journalistiek was overgebleven, belde Marta. Ze vroeg of hij naar de uitvaart ging van een oude collega. Die was in zijn dorp op Reykjanes overleden, maar zou in Reykjavík worden begraven. Konráð vroeg of ze hem op zou willen pikken als het zover was. Hij hoorde zijn vriendin ontevreden mompelend antwoorden.

Juist toen hij het gesprek had beëindigd werd er op de deur geklopt. Op de stoep stond een vrouw die hij nooit eerder had gezien; ze vroeg of hij Konráð was.

'Ik ben een kennis van je vriendin Eygló,' zei ze nadat hij bevestigend had geantwoord. 'Ze heeft me aangeraden eens met jou te gaan praten. En toen dacht ik: ja, misschien zou jij me kunnen helpen.'

'Prima, maar wie ben je?'

'Ach, neem me niet kwalijk, ik heet Elísabet. Mijn man is in hechtenis genomen vanwege de moord die... die op het nieuws is geweest.'

'O ja?' zei Konráð. Hij probeerde niet te laten merken dat het hem een schok gaf. 'En... wat kan ik voor je doen?'

'Ik weet dat je bij de politie hebt gewerkt,' zei de vrouw. 'Ik heb op het ogenblik met ze te maken en ik wilde graag advies... ik ben zo in de war, ik weet niet wat ik ermee aan moet. Eygló zei me dat ik dan beslist naar jou moest gaan. Ik zou graag weten of ik dat met je zou kunnen bespreken.'

‘Natuurlijk,’ zei Konráð. ‘Geen probleem.’ Hij ging haar voor naar binnen en vroeg of ze trek had in koffie, hij had net gezet. Ze wilde alleen maar met hem praten, zei ze, en hem om advies vragen.

Hij stelde haar voor in de keuken te gaan zitten, trok een stoel bij en zette zich tegenover haar. Het was goed te zien, vond hij, dat de gebeurtenissen haar sterk hadden aangegrepen. Hij zei dat hij haar graag zou helpen als hij kon en vroeg of ze hem iets meer kon vertellen over wat ze de afgelopen dagen had meegemaakt. De vrouw haalde diep adem, ze zou het proberen, zei ze. Hij mocht wel weten dat ze het buitengewoon zwaar had met deze zaak; ze kwam ’s morgens nog nauwelijks haar bed uit, ze isoleerde zich en er waren dagen dat ze meende gek te zijn geworden.

‘Begrijpelijk,’ zei Konráð. ‘Dat verbaast me niks.’

‘Dat mijn man zoiets zou doen,’ verzuchtte Elísabet. ‘Ik bedoel: in de gevangenis. Ik had nooit gedacht...’

‘Nee, zoiets kun je onmogelijk voorzien,’ zei Konráð.

‘Ik was hem gaan bespioneren,’ zei Elísabet. ‘Misschien had ik dat niet... ik ben zo dom geweest om zijn gangen te volgen.’

‘Vertel me wat er gebeurd is,’ verzocht Konráð haar. ‘Laat me horen wat er is gebeurd en dan zien we verder.’

‘Ik begon hem ervan te verdenken dat hij vreemdging...’

Elisabeth parkeerde dicht bij de Districtsrechtbank en wachtte. Ze wist waar Alfreð meestal zijn auto neerzette en wanneer hij naar huis reed. Hij had 's morgens bij het weggaan de smoes gebruikt dat hij in verband met een of andere rechtszaak moest overwerken. Hij had gezocht. Elisabet was eerder dan anders in de kapsalon gestopt en had tegen de meisjes die bij haar werkten gezegd dat ze nog bij een paar adressen langs moest. Daarna was ze naar de binnenstad gereden.

Op een van de nieuwssites had ze een item gevonden over overspel. Er werden vijf punten in genoemd waaraan je kon zien dat een echtgenoot vreemdging.

Een ervan was haar direct opgevallen: de zorg die haar man aan zijn lichaam besteedde. Hij was veel meer met zijn uiterlijk bezig. Bracht meer tijd door in de fitnessstudio. Gebruikte geurtjes die haar nooit eerder waren opgevallen. Schoor zich elke dag. Stoppels van drie of vier dagen op zijn gezicht zag ze niet meer.

Een ander punt betrof zijn telefoon. Alfreð had de code waarmee hij hem ontgrendelde nooit veranderd. Ze konden altijd in elkaars computer en telefoon, en als een van hen niet beschikbaar was stond de ander de beller te woord. Maar nu ging dat niet meer. Toen ze er iets van had gezegd was hij er niet op ingegaan – op dit gebied probeerde hij gewoon van alles, zei hij en hij maakte zich er handig van af.

Het meest trok Elisabet het zich aan dat hij zo woedend kon worden. In de afgelopen maanden was haar een ongeduld bij hem opgevallen dat ze niet van hem kende. Hij raakte snel geïrriteerd. Ze kon niets meer zeggen of het maakte hem kwaad en alles wat ze deed leek op zijn humeur te werken. Soms was er geen vinger achter te krijgen

waarom iets hem ergerde; het maakte haar onzeker over haar eigen gedrag en optreden tegenover hem. En de laatste tijd ook tegenover anderen.

Er was nog iets wat echt niet zo kon doorgaan: hij bleef langer op zijn werk. Hij was altijd al een energieke, harde werker geweest en inmiddels al vele jaren rechter bij de Districtsrechtbank, maar de laatste tijd, het laatste halfjaar of zo, was hij behalve om te slapen nauwelijks thuis geweest. Ze wist dat de zaken zich opstapelden en dat daar nooit een eind aan zou komen, maar dat was altijd al het geval. Zonder dat haar man, zoals nu, eventjes zijn huis aandeed, alsof hij een passagier was op een internationale vlucht.

Op een avond had ze over zijn schouder kijkend gezien welke nieuwe code hij gebruikte om zijn mobiel te ontgrendelen, en nadat hij was gaan slapen had ze zijn telefoon gepakt en die geopend. Al gauw had ze een naam gevonden die ze niet kende: Rakel. Hij had in de loop van de avond een aantal appjes met haar gewisseld. Thuis, op de bank. Toen ze uitvoeriger zocht bleek het niet voor het eerst te zijn dat ze op deze manier contact hadden. Ze legde de telefoon weer op zijn plaats en lag de rest van de nacht wakker.

Ze lette op het verkeer in de binnenstad en vroeg zich ondertussen af of ze eigenlijk wel goed wijs was: zo druk te zijn met het bespioneren van haar man. Was dit niet een beetje kleinzielig en vernederend?

Naarmate de dag vorderde verlieten meer en meer mensen de rechtbank. Het licht achter de ramen ging uit. Eindelijk kwam ook haar man naar buiten en stapte in zijn auto. Ze reed op een afstandje achter hem aan en al gauw waren ze in Hafnarfjörður. Ze wist niet wat hij daar te doen had en was opnieuw vervuld van twijfel. Wat voor tocht ondernam ze eigenlijk? vroeg ze zich af. Waarom volgde ze hem naar een andere gemeente, terwijl het al avond werd? Waarom besprak ze de kwestie niet met hem, zodat ze de feiten over die Rakel te horen kreeg? Was ze misschien bang dat dit het einde van haar huwelijk zou betekenen, wilde ze zo lang mogelijk een conflict uit de weg gaan? Hun huwelijk was voor het grootste deel goed en geslaagd

geweest: goede familie, solide vriendenkring. Geen kinderen weliswaar, maar ze hadden het wel over adoptie gehad.

Hij stopte bij een restaurant in het centrum. Bleef daar kort staan. Het leek haar toe dat hij zat te telefoneren. Ineens kwam ze op het idee hem te bellen, het viel haar zomaar in. Terwijl hij opnam stapte hij uit de auto.

‘O, hallo,’ zei hij, tamelijk kortaf, zoals soms wanneer ze hem tijdens een vergadering stoorde. ‘Wat is er?’

‘Ik wou even weten: blijf je lang weg?’ vroeg Elísabet. Ze probeerde de woede die in haar kookte te beheersen.

Alfreð keek op de parkeerplaats om zich heen.

‘Zou kunnen,’ zei hij. ‘Blijf maar niet voor me op.’

Ze wist niet zo gauw iets te zeggen en vroeg maar of hij onderweg naar huis melk en koffie zou kunnen meenemen – daar waren ze doorheen. Hij beloofde het en ze bespraken nog een paar kleinigheden, totdat hij zei dat hij zich moest haasten.

‘Helemaal goed, tot ziens,’ zei ze.

Elísabet zag dat hij de telefoon bij zich stak en het restaurant binnenging. Er ging geruime tijd voorbij en ze zag verscheidene bezoekers naar binnen gaan, zonder dat ze speciaal lette op een vrouw die hij zou kunnen ontmoeten. Ze ging er niet van uit dat ze haar kende. Misschien was ze al vóór hem aangekomen en zat ze aan tafel op hem te wachten.

Uiteindelijk liep ze naar het restaurant en tuurde behoedzaam naar binnen. Ze zag haar man daar tegenover een vrouw zitten die ze niet kende. De vrouw zat met haar rug naar het raam, zodat ze niet veel van haar kon zien. Alleen dat ze zich nogal schenen te amuseren. Ze kon niet zien of de vrouw veel jonger was dan zijzelf. Daar ging ze wel van uit.

Nog steeds vocht ze tegen haar woede. Ze wilde het restaurant binnenstormen, maar een man kruiste haar pad en ze botsten tegen elkaar. Hij greep haar vast, verontschuldigde zich en vroeg of alles goed met haar was, hij had haar niet zien aankomen. Dat verminderde haar gespannenheid een beetje. ‘Nee, ik geloof dat het mijn schuld

was,' zei ze en ze probeerde te glimlachen om haar onhandigheid. Daarna stapte ze nogal beschaamd in haar auto.

Elísabet was er ellendig aan toe, maar toen haar man eindelijk thuiskwam deed ze alsof er niets aan de hand was. Ze wist dat ze haar boosheid moest beheersen. Maar ze betwijfelde of ze tijdens de ruzies die onvermijdelijk zouden komen haar hoofd koel zou kunnen houden. Toch maar doorgaan met verstoppertje spelen, dacht ze. Ze had meer tijd nodig. Het was nog mogelijk haar huwelijk te redden. Verschillende van zulke uitvluchten hield ze zichzelf voor. Ze zag hoe hij zich de volgende morgen zorgvuldig zou scheren. Naar de fitness-studio zou gaan. Ze rook zijn nieuwe geurtje al.

Elísabet stopte even met haar verhaal en keek Konráð met een trieste blik aan. Daarna vertelde ze dat ze haar man de avond erop was gevolgd naar een witte twee-onder-een-kapwoning in Reykjavík-Oost. Weer had hij dezelfde smoes gebruikt: overwerken. Ze wist niet of hij dezelfde vrouw zou bezoeken als degene die hij in Hafnarfjörður had ontmoet. Dat was best mogelijk, maar evengoed zou het totaal anders kunnen zijn. Ze had maar één keer op zijn telefoon gekeken en als het erom ging hoe ze de kwestie verder zou afhandelen was ze nog een en al onzekerheid.

Ze zag waar Alfreð parkeerde en zorgde ervoor op veilige afstand te blijven. Hij zat een hele tijd stil in zijn wagen voor hij uitstapte en hem afsloot. Daarna liep hij naar het huis en klopte op de deur. Hij had zijn telefoon in de hand en keek er even op. Hij pakte de deurknop beet, deed de deur open en verdween in het huis. Wie hij daar ontmoette kon ze niet zien. Ze nam aan dat het die Rakel was.

Elísabet reed van de parkeerstrook weg en zorgde ervoor dat haar auto terwijl ze de straat op reed niet vanuit het huis was te zien. Haar mobieltje lag op de stoel naast haar. Toen haar man het huis binnenging had ze hem gefilmd.

Ze was van plan op te blijven en hem te zeggen dat ze het allemaal doorhad, dat het nu afgelopen was en dat ze hem nooit meer wilde zien. Maar hij kwam maar niet thuis en ten slotte was ze in slaap gevallen. Ze had zorgvuldig ingestudeerd wat ze van plan was te zeggen. Weloverwogen. Vastbesloten. Ze wilde niet dat de woede haar in zijn greep kreeg. Of de angst. De onzekerheid. Ze was geen slachtoffer. Ze begreep niet waarom ze eigenlijk niet direct de vorige

avond bij de deur op hem had gewacht, een verklaring had geëist en hem het huis uit had gezet. Misschien was het moeilijk voor haar om toe te geven dat de huwelijksverbintenis was beëindigd. Ze had altijd gedacht dat hun huwelijk een succes was. Hij was kennelijk een andere mening toegedaan en ze was nog niet zover dat ze dat begreep.

Alfreð zat in de keuken toen ze de volgende ochtend uit de slaapkamer kwam. Het leek alsof hij die nacht helemaal niet had geslapen. Hij droeg dezelfde kleren als de avond tevoren en groette haar nauwelijks toen hij naar de Italiaanse koffiemachine liep en deze een flat white liet maken, wat de gebruikelijke herrie met zich meebracht. Hij bleef bij de machine staan en vermeed haar blik.

‘Heb je niet geslapen?’ vroeg Elísabet. Ze probeerde rustig te worden.

‘Nee... ja,’ zei hij. ‘We krijgen vandaag de uitspraak in de Visa-zaak en dat is een nogal gecompliceerde materie.’

‘Ben je de hele nacht op de rechtbank geweest?’

Alfreð keek op.

‘Ja.’

‘Je bent niet ergens anders heen gereden?’

‘Nee.’

‘Ook niet naar een huis in Oost?’

‘Een huis...?’ zei hij.

‘Ja, een huis.’

‘Wat...?’

‘Wie heb je daar opgezocht?’

Hij gaf geen antwoord.

‘Ben je daar bij een vrouw geweest?’ vroeg Elísabet. Ze begon luider te spreken.

Nog kwam er geen antwoord. Alfreð staaarde zwijgend naar de tafel.

‘Wat voor vrouw heb je daar opgezocht?’ vroeg ze. ‘Dezelfde als die je in Hafnarfjörður ontmoet hebt?’

‘Ben je me gevolgd?’ fluisterde hij.

‘Wat is dat voor vrouw?’ schreeuwde ze en ze sloeg naar hem. ‘Wie

is die Rakel? Geef antwoord! En zijn er nog meer? Zijn er nog meer van die vuile hoeren waar jij mee naar bed gaat?’

Elísabet was haar zelfbeheersing volkomen kwijt, ondanks het goede voornemen om haar gezicht niet te verliezen. Ze viel hem aan en probeerde hem te krabben, ze krijste en huilde, maar hij was sterker dan zij en verweerde zich, greep haar bij haar armen en probeerde haar te kalmeren. Maar ze hoorde alleen de geluiden die ze zelf voortbracht. Algauw was haar razernij uitgewoed; hij verslaptte zijn greep en liet haar ten slotte los. Ze liet zich machteloos aan de keukentafel op een stoel vallen en huilde geluidloos.

‘Waarom doe je het?’

‘Espioneer je me?’ zei hij, alsof dat nog iets uitmaakte.

‘Waarom doe je het?’

Hij antwoordde niet direct. Ze keek hem aan en vroeg het nog een keer. Ze riep dat hij haar antwoord moest geven. Ze sloeg op de tafel. Ze eiste dat hij antwoord gaf, totdat hij opeens zijn autosleutels pakte en zonder groeten wegging. Ze bleef zitten, alleen, vol verdriet, vol vragen, vol woede.

Konráð haalde water voor haar en luisterde naar haar verhaal. Hoe ze had geprobeerd na te gaan of het klopte wat ze wist – of niet wist – van haar man. Het was allemaal zo onwaarschijnlijk geweest, zo absurd, zo totaal onmogelijk. Ze had besloten om de dag op normale wijze door te brengen en naar haar werk te gaan. De kapsalon liep goed, de klanten reserveerden ver van tevoren en ze moest hen bedienen, al was ze liever thuisgebleven om zich erop voor te bereiden de man die twaalf jaar lang de hare was geweest uit huis te gooien.

Tegen het eind van de dag ving ze toevallig op dat er in Reykjavík-Oost iets verschrikkelijks was gebeurd. Een van haar klanten had gelezen of op de radio gehoord dat er een vrouw dood in haar huis was aangetroffen. Het duurde niet lang of Elísabet hoorde andere bezoekers van de zaak praten over wat er in dat huis in Oost was gebeurd. Algauw babbelden de klanten nergens anders over dan over de vrouw die vermoord in haar huiskamer was gevonden. Vast en zeker modernaakt uitgekleeft en toen op een afschuwelijke manier om het leven gebracht. Gewurgd. ‘Natuurlijk weer eentje met zo’n open huwelijk,’ zei iemand. ‘Zeker zo’n swinger,’ schetterde een ander. Weer een ander zei dat de vrouw onherkenbaar was toen ze haar vonden, zo verschrikkelijk waren haar verwondingen geweest.

Elísabet had voor ze naar haar werk ging geen tijd meer gehad om op internet het nieuws door te nemen, maar toen ze eindelijk aan de koffiepauze toe was bekeek ze de voornaamste items op haar telefoon. Overal zag ze foto’s van de twee-onder-een-kapwoning van gisteren. Politieauto’s en gele borden van de politie eromheen. Ze staaarde naar haar telefoon, vertrouwde haar eigen ogen niet en keek meteen de

berichten door. Die meldden dat er in de nacht een vrouw dood in haar huis in Reykjavík-Oost was aangetroffen en dat de politie er na de vondst van het lichaam van uitging dat er sprake was van een misdrijf. Overigens gaf de politie zolang het onderzoek niet was afgesloten volstrekt geen informatie.

Op een van de foto's was de openstaande huisdeur te zien. Er stonden twee politieagenten bij. Ze wist dat dit dezelfde deur was waardoor haar man de avond tevoren naar binnen was gegaan, op weg naar een nieuwe ontmoeting.

Elísabet boog zich voorover in haar stoel in de koffiekamer en tuurde op haar telefoon. Ze hoorde niet dat ze geroepen werd en kwam pas weer tot zichzelf toen een medewerkster binnenkwam en vroeg of ze niet kon komen. Of ze wel helemaal in orde was, vroeg ze toen ze zag dat Elísabet krijt wit was, en afwezig reageerde. 'Ben je ziek?'

Ze schudde de apathie van zich af en probeerde te glimlachen. 'Alleen maar vermoeid,' zei ze. Ze haastte zich naar voren en deed alsof er niets aan de hand was. In haar gedachten ver verwijderd van de salon.

Elísabet kende hem niet als gewelddadig. Nog nooit had hij ook maar een vinger naar haar uitgestoken. Integendeel, hij was altijd goed voor haar geweest, begripvol en fijngevoelig. Nooit had hij haar iets anders dan goedheid betoond. En nu hoorde ze geklets over gewelddadigheid. Zou dat waar zijn, dan viel het totaal niet te rijmen met het beeld dat zij van haar man had. Anderen zouden hetzelfde zeggen.

Ze wist niet wat ze moest doen. Dit was krankzinnig! Ze vroeg zich af of ze de politie de video moest overhandigen die ze van haar man had opgenomen toen hij het dubbele huis binnenging. Ze was niet van plan de daden van haar man weg te poetsen. Het zou het beste zijn als de volledige waarheid aan het licht kwam, daar had ze geen probleem mee. Het leek haar goed te wachten tot de dag voorbij was. Nooit van zijn levensdagen had ze iets aan de politie hoeven vertellen. Het was een reuzegrote stap en ze aarzelde die te zetten zonder eerst naar Alfreð te luisteren. Ze belde hem drie keer, maar hij nam niet op.

Kort daarna kwam ze thuis, wat eerder dan hij. Ze hoorde zijn auto het erf op rijden. De deur ging open en hij riep of ze thuis was, dringend, alsof hij haast had.

‘Ik moet met je praten,’ zei Alfreð. ‘Er is iets gebeurd... Heb je het nieuws gezien?’

‘Ja,’ zei Elísabet. ‘En wat is er...?’

‘Ik had vanochtend al met je moeten praten,’ ging hij door. Hij keek wanhopig in de richting van de buitendeur, alsof hij verwachtte dat er ieder moment iemand binnen zou kunnen komen. ‘Ik had je de hele waarheid moeten vertellen...’

Hij haalde diep adem.

‘Ik heb ze verteld dat ik hier bij jou was, maar ik denk niet dat ze me geloofden. Heeft er iemand jou gebeld? De politie? Het kan zijn... het kan zijn dat ze jou zullen vragen waar ik gisteravond was, en het zou geweldig zijn... het zou geweldig goed van je zijn als je tegen ze wilde zeggen dat ik gisteravond de hele tijd hier bij jou ben geweest en dat we samen zijn gaan slapen. Ik kan het allemaal verklaren... die vrouw die... die op het nieuws was, dat had ik je gelijk moeten vertellen, dat was degene die ik zou ontmoeten... Heb je het journaal gezien?’

‘Heb jij haar dat aangedaan?’

Alfreð schudde zijn hoofd.

‘Maar ze zullen me nooit geloven,’ zei hij.

‘Wat geloven? Hoe kende jij haar?’ vroeg Elísabet. Ze probeerde een beheerste indruk te maken.

‘Ik wou dat ik het je had verteld,’ verzuchtte hij. ‘Ik heb haar regelmatig ontmoet en... maar ik heb haar niks aangedaan. Iemand heeft haar overvallen, maar dat was ik niet. Ik heb haar niet aangeraakt. Ik heb haar niet aangeraakt!’

‘Weet je wie het gedaan heeft?’ vroeg ze.

Op dat moment hoorden ze dat er voor het huis een auto aan kwam rijden, en daarna een tweede. Ze hoorden portieren dichtslaan en toen galmde de bel. Hij keek haar aan.

‘Ik was bij jou, gisteravond,’ zei hij. ‘Echt, ik zal het je later uitleggen, maar zeg gewoon... doe dat voor me, zeg ze dat ik gisteren bij jou

was. Dat is het enige. Ik zal het je allemaal nog wel uitleggen...'

Hij liep naar de voordeur om voor de bezoekers open te doen. Het bleken rechercheurs te zijn, vergezeld door twee agenten in uniform. Een vrouw, die zei dat ze Marta heette, had de leiding. Of ze hem onder vier ogen zouden kunnen spreken, vroeg ze, maar hij zei dat dat niet nodig was: hij had geen geheimen voor zijn vrouw. Het scheelde niet veel of Elísabet barstte in lachen uit.

De agenten in uniform bleven in de hal achter, maar de vrouw die Marta heette en de andere rechercheur kwamen de huiskamer in en bleven daar staan. Het eerste wat ze zeiden was dat ze, zoals ze eerder op de dag al hadden meegedeeld, Alfreds telefoonnummer hadden gevonden in een appje in de telefoon van de vrouw die in Reykjavík-Oost dood was aangetroffen. Verder onderzoek wees uit dat hij de vorige avond bij haar was geweest, en wel rond dezelfde tijd waarop ze, naar werd aangenomen, was overleden. Wat had hij daar te zoeken gehad?

'Wat voor onderzoek?' vroeg hij.

'Wist jij dat hij een relatie had met die vrouw?' vroeg Marta, zich tot Elísabet richtend.

'Nee,' antwoordde ze.

'Maar nu weet je het.'

'Ja.'

De politievrouw keek haar man aan.

'Hoe kende je Rakel?' vroeg ze.

'Ik... Via kennissen.'

'Heb je vaak contact met haar gehad?'

'Verscheidene keren, of...'

'Waar?'

'In Borgarnes. En in Akureyri.'

'Weet je waarom jouw nummer onder de naam Halldóra staat?'

'Nee.'

'Ben je gisteravond bij haar geweest?'

'Nee,' antwoordde Alfreð.

'Weet je het zeker?'

‘Ja, dat weet ik zeker. Ik ben daar niet geweest,’ zei hij. Hij keek zijn vrouw aan. ‘Ik ben nergens heen geweest. Ik was hier bij Elísabet, de hele avond.’

De politievrouw keek haar aan.

‘Kun jij dat bevestigen?’ vroeg ze.

Elísabet had zich nog niet helemaal hersteld van wat ze op deze wonderlijke dag te verstouwen had gekregen, maar ze was tot de enige conclusie gekomen waarmee ze zou kunnen leven.

‘Hij liegt,’ zei ze. ‘En mij heeft hij gevraagd ook tegen jullie te liegen. Hij is de hele avond weg geweest en pas ’s nachts teruggekomen. Dat weet ik, want ik ben voor hem wakker gebleven.’

Elísabet pakte haar telefoon, zocht de video en reikte hem de politievrouw aan.

‘Ik heb haar niks gedaan,’ zei haar man.

‘Ik weet ook waar hij was,’ zei Elísabet. Ze keek haar echtgenoot recht in zijn ogen alsof wat er hem was overkomen niets anders kon zijn dan zijn eigen schuld. ‘Het tijdstip van de opname staat erbij,’ voegde ze eraan toe. ‘Je kunt zien dat hij het huis binnengaat. Wat er daarna is gebeurd weet ik niet.’

‘Ik heb haar niks gedaan,’ herhaalde de man. Hij staaarde haar smekend aan. ‘Je moet me geloven. Ik heb haar niks gedaan...’